

CATALVNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

Tots descentrats!

Potser una característica de l'època actual en el camp cristià la trobaríem en la descentració social d'una gran quantitat d'homes que pertanyen al mateix.

Uns, amb el nom de cristians, cerquen una política social d'estrídències, de combat continuat, en el fons de la qual s'hi endevina una gran manca de caritat.

Altres, amb un excel·lent esperit i amarats d'ideal, empren un llenguatge provocatiu, amb mots i qualificatius de mal gust, d'un caient pinxesc i d'una incorrecció intolerables, absolutament divorciat d'aquell *suaviter in modo* que no s'ha d'oblidar mai ni en cap ocasió pel periodista catòlic.

Els de més enllà, fundats en mals cruentíssims que pateix la societat, cerquen remeis en terrenys que a tot cristià li son prohibits, i ho seran sempre, car s'aparten dels preceptes del Decàleg.

Aquests, obcecats per l'actuació d'una autoritat en un ordre de coses material, s'obliden de la llebrosia infecte que per tolerància de la mateixa autoritat corromp i destrueix l'organisme moral de la societat, i en conseqüència defensen aquella actuació amb termes propis d'homes pagans.

Aquells, han arribat a desllindar els camps de la moral i de la riquesa material, han sabut fer imperceptibles les veus que la justícia ha fet brollar dels primers, i han empetitit fins a límits inversemblants l'abundant deu de l'espiritualitat cristiana. I si en mig d'aquest desconcert s'aixeca una veu serena, cristianament serena i clara, tots ens apressem a ofegar-la, a fer-la emmudir, emprant per aconseguir-ho paraules feridores, com si teméssim que les seves vibracions havien de ferir la nostra consciència.

Quantes i quantes rectificacions s'imposen en els homes que actuem en la vida pública cristiana! Rectificacions d'idees, rectificacions de conducta.

Un dia, el bon P. Vicent, deia: «Obres, obres fan falta; en el terreny de les idees tot s'ha dit ja.» I, en canvi, nosaltres, avui, tenim ocasió de constatar, per dissort, que el que manca més entre els catòlics és, precisament, la sembra d'idees, la difusió de cultura social cristiana, tant gran, tant fecunda, tant inconeguda pels mateixos catòlics!

15 cèntims

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

En Sánchez Guerra ja torna a parlar de crisi, però vol fer-la en ple parlament, les portes del qual s'obriran el dia 14.

Les esquerres preparen l'assalt al Poder des de Saragossa, que es un xic lluny de Madrid, i en Romanones des de Madrid mateix. Sempre els guanya per mà en Romanones als quatre asos de l'esquerra.

La campanya d'en Romanones es distingeix per les seves audàcies de paraula. En les declaracions que va fent, diu veritats com a coves i conta abusos dels governs que fan encendre el pit d'indignació, com si ell, en Romanones, no fos, directa o indirectament, un dels autors o coautors dels disbarats i de les disbauxes que condemna i critica tan durament!

Al Marroc hem sofert un contratemps semblant al que va precedir al desastre d'Annual. La indignació pública ha esfereït un poc al Govern d'en Sánchez Guerra, que ha declarat que suspendran les operacions, ja que s'han aconseguit tots els objectius proposats. Es a dir: ja no anem a Alhucemes. Fins que els que governen a sota mà disposin altra cosa..

Serà aquesta la causa de l'anunciada crisi?

Perquè la veritat és que les famoses Junes Consultives furguen per a reeixir i manar, tal com digué En Romanones ara últimament: "La política espanyola del 17 ençà gira tota sota la fèrula de les dites Junes".

En Sánchez Guerra no es veu amb cor per a disoldre-les. Si els irritants i innombrables abusos que els orgues de les Junes denuncien no fossin certs o hi hagués voluntat i virtut per a corregir-les o no incórrer més en ells, ja en tindria de cor En Sánchez Guerra! Aquí rau el clau, de la dificultat.

El Congrés de Higiene formulà bones receptes per lliurar-nos de plagues i allunyar les que sofrim, mes els governs que van succeint-se cinematogràficament en el poder, no tenen temps de llegir-les aquestes receptes.

El problema de "Tànger espanyol" va agreujant-se per Espanya però els francesos van pràcticament guanyant-lo.

De les illes Filipines que Espanya va perdre a les darreries del passat segle per les desidies i malifetes que tots sabem, acaba d'ésser bandejada la parla castellana.

Es l'*Inri* posat pels ianquis, com a *mot de la fin*, al procés de la nostra expulsió pels naturals d'aquelles illes.

El Consell de Guerra i Marina acordà el procés de l'Ex-Alt Comissari del Marroc, general Berenguer. Es un cop d'efecte que no enganya a ningú.

ESPANYA ENFORA

En set dies passen ara esdeveniments, per dir-ho així, improvitats, que abans tenien seculars gestacions.

L'imperi turc ha deixat d'existir. El Califat i la Sultania han estat separats i el soldà acomiadat per obra i gràcia dels assembleistes d'Angora convertits en senadors romans del temps de Brutus... El vencedor dels grecs sembla un Cèsar de debó. Ara vol imposar-se a les potències aliades, passant per damunt els tractats de Sèvres i de Mudània, exigint que es retirin de Constantinoble i deixin lliures els Estrets. L'Entente ha contestat apuntant els canons a totes bandes.

A costat de casa, a Portugal, triomfa una vaga de Correus, es formen Junes informatives a l'estil d'Espanya i cau el govern pel mateix estil.

La fam de Rússia ja té *pendant* a Alemanya, que sort del Canciller Wirt no es dissol a mans dels socialistes extremistes i els comunistes demagògics.

Sobre el joc de dames confeccionat per l'Entente en l'Europa central hi juguen una munió d'odis i d'interessos que la tenen en continua discòrdia.

Ukrània i Polònia es miren de reüll, com si s'anessin a desafiar...

Els ianquis recorden brutalment als seus deutors d'Europa que deuen i no paguen (excepte Anglaterra), els milions que els prestaren ells a fi i efecte de guanyar dita guerra.

Altrament la Santa Seu ha pogut entendre's amb Letònia i amb Iugó-Eslàvia firman-se els respectius Concordats; els japonesos han abandonat a Wladivostok, complint noblement el pactat; la gran vaga marítima de França es soluciona bonament; el primer ministeri feixista és assenyadament de ponderació de partits; el partit obrerista anglès, inficionat del virus socialista, sofreix una forta sotragada en les eleccions recents, preparatòries, pel cas, de les que van a verificar-se aquests dies, veritablement importants.

Aqueixes últimes notes no són pas tan pessimistes com les precedents. Val més que acabem així aquesta lleugera crònica.

COMENTARIS

EL DRET DE SINDICACIÓ

Per fi el Govern s'ha decidit a asenyalar camins legals a la sindicació professional; camins que nosaltres havíem reclamat tantes vegades, ja que mentre els mateixos no fossin oberts les autoritats governatives no comptaven amb medis d'intervenció en els sindicats més que a base de l'anormalitat constitucional.

Ja sabem que la fórmula jurídica no és el tot; al contrari, és el menys important en el problema del sindicalisme. Però no és, certament, menys necessària. I la fórmula jurídica ha vingut, i hem de felicitar-nos-en ben sincerament.

Un encert del Reial Decret deriva del caràcter voluntari que a la sindicació assenyalà. Potser l'ideal seria una altre; però, avui per avui, hem de reconèixer que no seria convenient, ni potser possible, altra solució.

Altre encert el trobem en el professionalisme al que converteix el R. D. en característica del Sindicat. L'exclusió d'elements forasters a l'ofici és un medi d'evitar la perturbació social i desviacions de la tasca dels sindicats. No vol dir això que els intel·lectuals deixin de dirigir l'acció del sindicalisme; però no serà a manera de meneurs, sinó d'orientadors.

La disposició ministerial, doncs, ha anat directament a la creació d'entitats professionals, sense més característica que aquesta, i deixant portes enfora tota tendència social, política, etc. No tenim avui Cambres de comerç, Cambres agrícoles?, doncs, a semblança seva, anem a constituir Cambres del treball en el ram A o B del mateix, s'ha dit el legislador. I nosaltres, mentre al costat d'aquestes entitats hi sigui reconeguda la llibertat d'associació per a educar, i formar a patrons i obrers en un sentit cristià (en qual sentit puguin el dia de demà pesar i influir en el professionalisme del respectiu Sindicat de l'ofici) trobem ajustat a raó aquest criteri. I en aquest particular la nova disposició ministerial (article primer) diu categòricament que aquests drets són "sense perjudici del dret d'associació garantitzat per l'article 13 de la Constitució i regulat per la llei de 30 de juny de 1887."

Això sempre en el ben entès de que el Sindicat no surti en la seva actuació dels límits de l'ofici, del més estricte professionalisme; perquè si fos possible el contrari, com segons l'article 7 del Decret la personalitat jurídica del Sindicat serà d'acord amb la majoria de patrons o d'obers de cada ofici, la minoria o minories

es veurien arrossegades per la majoria, i llavors el Sindicat es convertiria en quelcom tirànic i ofegador de sentiments i d'idees. Però l'article 10 de la disposició ministerial, en determinar les facultats dels Sindicats, dins el més estricte caràcter professional, i no fora del mateix, ofereix prou garantia a aquesta llibertat de les minories en matèria religiosa, política i d'ideari social.

El mangoneig dels meneurs, que ha constituït el mal de tota l'actuació social en els sindicats, hi és en aquest decret curosament previngut; primer, amb l'obligació d'assenyalar en tota junta l'ordre del dia, de la que la junta no pot sortir-se; segon, en l'obligació de firmar-se per tots els de la directiva tot manifest, convocatòria, etc.; tercer, en la prohibició d'acumular vots i obligar que aquests siguin estrictament individuals; quart, impedit que a la directiva se li donguin més facultats de les que els Estatuts del Sindicat li assenyalin; quint, regulant la quantia de les quotes a pagar pels sindicats i intervenint curosament l'administració d'aquestes obligant a portar llibres d'entrades segellats i amb garanties legals, etc; sisè, imposant un llibre d'actes ben detallat, un d'altres i baixes, de socis, etc.

Indubtablement les garanties que adopta el Decret poden satisfer al més exigent. Ara, que és necessari que dites garanties no restin en el paper, és precis que es converteixin en realitat; i això suposa una intervenció governativa acuradíssima, constant, permanent i sense solucions de continuïtat. I aquesta intervenció deu deixar-se a mans del Delegat del Treball, ja que el contacte dels Sindicats amb el Govern civil deuria ésser el menys possible i sempre per medi d'aquell organisme tècnic. Si aquestes garanties no fossin efectives en la pràctica, el Sindicat podria esdevenir un instrument d'opressió de la majoria damunt les minories; però no pot esdevenir això si el text legal es manté en la pràctica tal i com ve en la Gasetta, és a dir, posant tota mena de garanties per a que el Sindicat no es surti del camp estrictament professional.

Potser podríem trobar alguna tara en el Reial Decret de 3 de novembre. Però no hem de deixar de reconèixer l'encertada orientació que predomina en el mateix i la cura realment extraordinària amb què s'han cercat garanties per a evitar en els Sindicats les desviacions de que tots tenim tan trista experiència en els darrers temps.

JOSEP M. GICH

La defensa de l'obrer

II

La dona és un ésser feble, digne de totes les afeccions i de tots els homenatges, exposat, per sa delicadesa, a vituperis i malstractes. El simple enunciat d'una "defensa de la dona", desvetlla totes les simpaties de les causes justes, dels nobles sentiments. I, no obstant, és ben cert que quan es sent anomenar la "defensa dels drets de la dona" gairebé sempre resulta que parla un partidari del divorci: un destructor de la societat.

I aneu a combatre'ls, als "defensors de la dona", als partidaris del divorci! De barbre, dèspota, esclavitzador, ànima cruel i cor de fera, no us en deixaran. Us diran mantenedor de la tirania, per ço que ells defineixen com a tirania el què la dona s'uneixi per sempre més amb llaç indissoluble al marit. Us tractaran de protector del fort contra del feble, de musulmà, de feudal.

Però és ben cert que les autoritats del dret natural, segons el seny cristià, consideren que per damunt d'una "defensa de la dona" que ataca els més sagrats vincles socials, hi ha la defensa de la humanitat. Hi ha, en llenguatge més concret, la salut dels individus, el bé mateix dels contractants, (de l'home, i de la dona, per tant), i el bé dels fills i descendència. I l'Església no vacilla pas en deixar un ésser feble sota poder d'un ésser fort, sense la "defensa" del divorci i sense altre control que la consciència, ni altra garantia que la virtut i paciència de la muller, i la noblesa i honor del marit. I, tanmateix, la desigualtat de la dona *in manu mariti* bé pot donar lloc a trastorns de força pitjor transcendència social que la desigualtat de l'obrer envers el patró!

La dialèctica dels defensors de l'obrer és la mateixa que per la defensa de la dona. Absolutament conformes en que la situació de moltíssims obrers és deplorable; en que moltíssims obrers han sigut víctimes d'ex-

plotacions les més revoltants. I que molts avui dia encara continuen essent-ho. Això, mes orelles ho han sentit explicar fins a alguns amos. I que la idea de la defensa dels drets de l'obrer desvetlla totes les simpaties, negar-ho seria negar l'existència de la caritat humana envers el pròxim. Però de fet, vet'aquí: qui amb més foc, amb més dalit i empena parla de la "defensa dels drets dels obrers", són els enemics de la societat.

I, aneu-los a combatre, als "defensors de l'obrer", aneu-hi en contra del sindicalisme i de la vaga! Us diran reaccionari, liberal manxesterià, ogre capitalista, servidor dels tirans, dèspota, esclavitzador. Us tractaran d'absolutista, d'enemic dels obrers, etc.

Però és ben veritat que aquells dos termes: *defensa* i *obrer*, casats, engendren electricitat, com el contacte de certs metalls. Engendren una corrent elèctrica que comença amb un suau pessigolleig dels muscles, i després va encenent les galtes i la sang, i després erica els cabells i fa eixir els ulls enfora del cap, i fa vibrar de passió tot l'organisme, i pertorba el cervell i accelera la llengua fent-la parlar com d'esperitat, sacseja el cor amb sotrac de rancúnia i d'odi, fins que arriba la tensió al punt màxim, i de les mans electritzades surten llamps de foc, surten bales homicides... que s'en van al pit d'altres obrers i els fan caure morts, o bé ferits; i aquesta electricitat assassina, fa caure els obrers a dotzenes, a cents, a cents! I aquesta electricitat *defensora de l'obrer*, porta obrers al cementiri, obrers a l'hospital, obrers a la presó, obrers a presidi, obrers fora de la llei, obrers a la vida d'aventura, obrers a l'exili, obrers a la misèria, obrers a la fam; i obrers a la *perdició eterna*, i posa dol als vestits dels obrers i fon en llàgrimes cares obreres, i desfà i pertorba famílies obreres. a dotzenes, a cents, a cents!

R. RUCABADO

Els prodigis d'un home bo

Damunt d'un tossal s'alça el poble de Roquesaltes. Les muntanyes de l'entorn són altes i bellament ondulades i en la quietud dels prats canten i sospiren les fontanelles. El cel de Roquesaltes té una blavor que us enterneix. És un cel d'allegoria. Dirieu que en mig d'aquell blau tan pur i tan suau i d'aquells núvols blancs com tofes de neu, hi heu de veure algun fet extraordinari. És un immens cristall amarat de llum i de blavor. Si camineu bosc endins aquella quietud i aquella pau tan consoladora us amanyaguen l'esperit. Els camins són vorejats de violers i de falgueres da llulles llargues i bellament retallades. De vegades en aquelles soletats hi trobeu un pastor que us mira encuriós com si mai hagués vist un home i senti la vibració sonora dels esquellincs de les vaques reposades i plenes de seny i esdevé tan dolça aquella sonoritat sota del cel blau i en mig de la verdor idíllica del bosc que creieu que travessen els camins sers fantàstics fent dringar una campaneta d'argent...

Malgrat aquestes belles la gent de Roquesaltes és arrauxada i poc espiritual. Dirieu que ha esdevingut insensible. No l'emociona una bella posta de sol, ni el remoreig d'una font, ni la verdor d'un prat, ni el cant enternidor d'un ocellic. No tenen altre ídol que el vedell d'or. Es donen inconscientment als platxeris de la vida i s'allunyen de les coses de l'esperit.

En la part més alta del tossal emergeix el castell del senyor omnipotent que governa aquells pobles. Per tal de punir els homes dolents feu construir unes presons llòbregues que de lluny estant omplen el cor de païra i de temença. Però malgrat el càstig terrible que significa la pèrdua de la llibertat, la gent segueix donant-se a tota mena d'excessos. Cada dia hi ha aldarulls i petites revoltes. La joventut va darrera dels plaers amb el pit agitat i els ulls entenebriats. Què puc fer per aconseguir que els meus vassalls segueixin el camí dreturer?, pregunta el senyor del castell, i cap dels seus servidors s'atreveix a descloure els llavis. Un tan sols, el més violent de tots, va respondre amb una gran riveva: Si em doneu autorització per a fer el què vulgui, jo us prometo fer llau-

rar dret als vostres vassalls. — Si és que has d'aconseguir portar la pau al meu poble, respongué el senyor, que tots els meus soldats t'obeeixin.

Des d'aquell dia les presons s'ompliren i els homes més perillosos eren portats a la forca. Però la gent no volia esmenar-se i cada dia els vicis feien nous estralls. La repressió dura i gairebé inhumana, no aconseguia apagar aquell foc tan abrandat.

Heu's aquí que un dia d'una cabana que és a les afores del poble, aparegué un home que mai ningú havia vist. Tenia la veu tan clara i l'esguard tan dolç que de seguida els pastors s'hi feren amics. D'on ha vingut aquest home?, pensava la gent de Roquesaltes. Cada matí les donzelles de la pagesia que anaven al poble amb els càntirs polits i argentats de la llet i amb les cistelles curulles de fruites sucoses, s'aturaven davant de la cabana misteriosa i apareixia somrient l'home inconeut i els parlava amb una veu tan suau i melosa que trencava el cor. Seieu, els deia, i les donzelles deixaven damunt de la flonjor de l'herba les cistelles curulles de fruita i escoltaven encuriósides. Llavors els parlava de Déu i de l'ànima, i ho deia tan senzillament que l'esperit de les donzelles s'illuminava com si hi hagués penetrat un raig de sol. Després d'haver escoltat unes coses tan pregones, seguien el camí i veien les coses més belles i el cel més blau i els prats més verds. Al capvespre, en aquella hora plena de quietud i de misteri que les estrelles tremolen en la planura del cel com gotes de rosada i els ocells amaguen el cap sota l'ala, refulgent encara de la llum que han copsat del cel, els camperols retornen a la masia, en la qual fumeja l'olla sota els tions roents i la dona ja els llesca el pa bru i olorós que porta a dintre una mica de claror de quan el blat era amuntegat sota el sol brillador. En passar davant de la cabana també s'aturen i l'home inconeut els parla bellament.

Cada dia es fa més gran el seu prestigi. La gent li atribueix fets meravellosos. Una donzella assegura haver vist que els ocells li porten les fruites més dolces i sucoses i que sota la cabana ha brollat una font. Una altra diu que una nit travessava el bosc i que va sentir païra de trobar-se en mig de la fosca, i que de la seva finestra eixí un raig de claror i que els camins varen illuminar-se. Eren tants els fets meravellosos que es contaven de l'home inconeut que el senyor del castell anà a visitar-lo. Tustà la

porta de la cabana i aquesta s'obrí de bat a bat. Volia parlar-vos, digué el senyor en traspasar la llinda de la porta. — Benvingut sigueu, senyor, respongué humilment l'home inconegut. Seieu, aquesta casa és vostra.

—M'han dit que feu coses extraordinàries!

—Us han enganyat, senyor!... No us feu gaire de la fantasia exaltada del poble.

—Els meus vassalls us estimen.

—Perquè els parlo amb amor i amb humilitat. Si vós els parlessiu com jo, també us estimarien.

—Obliden que sóc el seu senyor? Creieu que haig d'humiliar-me?

—No us heu d'humiliar, però haurieu de predicar amb l'exemple. Els vostres vassalls creuen en mi, perquè saben que jo no faig mal a ningú. A la terra sou poderós, però davant de Déu sereu judicat igual que el vostre vassall més humil. De què us serveix tenir orgull i supèrbia? No saben que les portes del cel s'obren amb la clau refulgent de la humilitat? Viviu, com si no haguéssiu de morir mai! Si ara moríssiu, com us presentariu davant de Déu? Quines són les vostres bones obres i els vostres sacrificis? Amb la vostra espasa podreu conquistar pobles, però no conquistareu la glòria del cel. Els honors, els títols, els goigs mundans, s'esvairan com llau fumerola. Sols resten les nostres bones obres.

—Com és que l'atreveixes a parlar així home humil i misteriós? No saps que porto a la cintura una espasa occidora?

—Us parlo així perquè us ustimo. Quan bé podrieu fer si vós volguéssiu! Déu no us ha donat el poder per a tiranitzar el poble, sinó per a fer-lo feliç. Sigueu el guiatge dels vostres vassalls, penseu que Déu és també el vostre Pare i revestiu el vostre cos amb el mantell de la humilitat. Sapiguen veure en cada home un germà i si sofreix esbossen-li el camí de la felicitat.

—Però no sabeu que la meua gent està pervertida? Persegueixo els dolents i no aconseguixo portar la pau al meu poble.

—Es natural. Que heu vist mai que el foc s'extingeixi esvaint el fum? Què feu per a portar la pau als esperits? Construir grans presons i aparells de turment. Ah! no sabeu veure que el mal dels vostres vassalls el porten a dintre! No és la carn que tenen malalta, sinó l'esperit. Si no hi porten una mica de claror, com volen que segueixin el camí dreturer? Si ara jo us tapés els ulls i us fes pujar muntanyes amunt, creieu que

no us estimarien? Per a destriar el camí del bé, cal tenir els ulls ben oberts. Mireu, digué, obrint la finestra. Al davant de la meua cabana hi ha una casa enrunada. Què pensarien de l'home que per evitar que caiguin totalment les seves velles parets, polís la façana i pintés les portes? Si cau és perquè té l'interior corcat i les vigues són podrides. Així és el vostre poble: polit per fora i podrit per dintre. Voleu redreçar-lo? No us captingueu de les coses externes, sinó dels mals que maten el seu esperit. Feu que Déu regni en totes les llars i en tots els cors; exalteu el sentiment religiós, més fort que el sentiment de pàtria, perquè porta un sentit d'eternitat; purifiqueu els costums i la pau regnarà en el vostre poble.

—Per què no prediqueu aquestes coses als meus vassalls?

—Però no veieu que em faran callar, els que no creuen sinó amb la violència!

—Jo us dono paraula de que sereu respectat.

Des d'aquell dia l'home inconegut predicava la moral de l'Evangeli, fèrvidament, arborat d'un gran amor. El poble que ja l'estimava es posava al seu entorn i l'escoltava meravellat. De seguida sorgí un estol d'envejosos que tenien el cor endurit, que el calumniaren apassionadament, atribuint-li els fets més abjectes. Però l'home bo seguia sense vacil·lacions el seu camí i exclamava: Ja sé que seria combatut, però això no em desencoratja, car no hi ha victòria sense lluita.

Les donzelles i els camperols seguien aturant-se davant de la seva cabana, i tots els camins i els boscos eren perfumats de la paraula de l'home bo.

Les donzelles més pures collien herbes d'olor i flors boscanes i agençaven l'altar de la Mare de Déu de l'ermita. Roquesaltes s'anava transformant lentament. Les boires que embolcallaven els esperits anaven esvaint-se. Cada dia la gent estimava més el bon Jesús i l'amor els redimia.

Malgrat l'obra destructora dels envejosos, el prestigi de l'home bó era formidable. Hi havia dones que asseguraven que tenia la mateixa cara d'un sant d'un vell retaule de l'ermita.

El senyor del castell tornà a visitar-lo i li digué: Qui sou que feu aquests prodigis?

—Sóc un pobre mortal com vós. Sabeu qui me la dona aquesta fortitud? L'amor a Jesús. Estimeu-lo i sereu invencible.

J. CIVERA I SORMANI

La doctrina dels catòlics francesos contra el Joc

ELS JOCS D'ATZAR: CARRERES I APOSTES

La moda de les apostes en les carreres regna en totes les grans ciutats i en les estacions balnearies. A París, es calcula que dues centes mil persones llencen anualment en els hipòdroms prop de quatre cents milions.

No té conseqüències, aquest fet; no invita a útils reflexions? [Cal] estudiar el fet baix tots els seus aspectes, examinar les raons que s'invoquen a favor seu; treure'n una conclusió pràctica.

1.ª **El fet.**—Les carreres no són més que un pretexte per a les apostes mútues. Han fet eixir una pila d'oficines clandestines que propaguen, entre la població laboriosa, l'atracció malsana de la ganància imprevista. Els diners guanyats tant fàcilment s'en van en prodigalitats immorals, i fan repugnar el treball. Els diners que es perden, fan falta als petits pressupòsits, engendren el robatori.

2.ª **Raons invocades.**—Diuen: "Això fomenta el comerç". Ço que fa és sustreure al comerç i a la indústria milions que enriqueixen a alguns empresaris del joc. Diuen també: [subratllem nosaltres] "Això crea recursos per al pressupost de l'Assistència pública." SI, PERO LA DISBAUXA QUE AIXO AFAVOREIX, POBLA ELS ASILS I DILAPIDA ELS MILIONS RECOLLITS EN AQUESTA FORMA. EN RESTA LA RUINA I EL DESORDRE EN LES FAMÍLIES.

3.ª **Conclusió.**—La reprovació ben neta s'imposa, i per tant, l'abstenció. Per a guardar-se de la temptació de fer apostes, el millor és no començar mai.

FONTS.—Ch. Antoine: *Cours d'Economie Sociale*. París, Alcan.

Del *Programme Annuel pour les Groupes d'Etude*, 1921-1922. *Chronique Sociale de France*, 16, Rue du Plat, Lyon. Cap. IV. Les "Attractions" de la vie moderne. Apartat IV. — *Les jeux d'hasard: courses et paris*. Pàg. 18.

La font citada, o sigui el *Curs d'Economia Social* del P. Antoine, tractant d'aquesta matèria diu això:

Carreres i apostes.—L'Aposta mútua (*le Pari mutuel*) és la més esfereidora màquina de desmoralització que jamai hagi funcionat en un país i una de les més formidables bombes de diner que jamai hagi buidat les butxaques, tant les dels rics com les dels pobres. Tots els ressorts toca per a atraure els jugadors i embruixar-los.

Hipòdroms, buffets, jardins, tribunes, ciutats senceres de taquilles, res s'estalvia. Tota la premsa, dematí i vespre, publica les llistes del guany en les quals certes acotacions donen als lectors enlluernaments de contes de fades. Cinc francs en donen cent! Deu en reporten mil.

En un sol any i per una sola societat, solament la venta del seu butlletí produeix més de seixanta mil francs. Els ingressos, com entrades a l'hipòdrom, no baixen mai de vint-i-cinc mil francs, i remonten fins a cent mil i a cent cinquanta mil francs. Tant a les bàscules (*au pesage*) com a l'explanada (*la pelouse*), la multitud, en certs dies, passa de cent mil persones, i altres multituds igualment nombroses juguen i fan apostes a distància: porters que juguen des de llurs quioscos, fadrins barbers que juguen des de llurs botigues, cuineres que juguen des dels fogons estant, obrers que juguen des del treball, obres que juguen des del taller. Cada any, només que a París, una població de doscents mil jugadors, tant en diners coneguts com en diners desconeguts, llença en els hipòdroms més de quatre cents milions.

[El següent paràgraf és subratllat nostre.] *I aquesta vasta empresa de desmoralització és una institució d'Estat! A pretexte de millora de races (d'élevage) i de beneficència, el legislador francès ens edifica un veritable monument de follia. FA EMMALALTIR EL PAIS PER A SOCORRER ELS MALALTS, DENCADENA LA DEVASTACIO MORAL PER A CONSTRUIR HOSPICIS i perverteix l'home per a perfeccionar el cavall.*

CH. ANTOINE

Cours d'Economie Sociale. 6ème. edition. Felix Alcan. Paris 1921. Pag. 742. (Cap. XXI. Sobre el Consum de les riqueses.)

El nostre petit món

Llegint la premsa d'aquests darrers dies he pensat: tanmateix els homes tenen ben poc seny. Jo que he censurat mantes vegades els nostres defectes, bé puc també cantar-les clares als que tenen de nosaltres un petit concepte. Avui, doncs, deixaré de parlar de coses femenines que són les que a mi m'escauen, i envairé el camp de l'altre sexe.

Ja fa temps que la nostra gent ha perdut la ponderació i l'equilibri. Llegint els diaris que parlaven de la destitució del governador Martínez Anido, es veu ben clar que no sabem adoptar una posició elegant i equilibrada davant d'un fet inusitat. Els amics del destituït l'han posat arran de núvol i els adversaris a dins del llot. I jo crec que no es mereixia ni posar-lo tan amunt ni tan avall.

En el món polític i en el món literari passa el mateix. Potser en cap més poble de la terra es tracten amb tan poc respecte els homes representatius. Jo estimo molt la meua terra, però reconec els nostres defectes. El polític que no actua com nosaltres voldríem és un traidor; i a l'escriptor que no pertany a la capelleta que expendeix certificats de suficiència se li fa el buid i se li nega el pa i l'aigua. Tenim molt bones qualitats, però tenim un defecte que ens fa molt mal: l'enveja. Som envejosos fins al moll dels ossos. L'artista o l'escriptor que vulgui triomfar, que no esperi pas trobar una mà amiga que l'ajudi i l'encoratgi. Si té més talent que els seus amics, aquests li segaran l'herba sota els peus per a que no triomfi. I si malgrat les contrarietats i els obstacles arriba a triomfar, tacaran el seu nom amb la baba de l'enveja. Per això Catalunya no té prestígis. Tenim homes cultes, bons temperaments de polítics i d'artista, però l'enveja els ha atribuït fets imaginaris per a que el poble els odiés. A tot arreu trobareu homes representatius estimats i volguts pel seu poble. A Catalunya això no és possible. Ens mosseguem els uns els altres i fem malbé valors que podrien donar dies de glòria a la nostra pàtria. Els que van a l'Ajuntament, segons opinió general, hi van per enriquir-se; els que consagren la seva vida a les obres socials ho fan perquè la gent parli d'ells i perquè el Govern els doni una creu de beneficència; els polítics que no cultiven l'estridència aspiren a una cartera de ministre; l'escriptor que es manté digne i allunya dels seus llavis tota paraula glollera i exterioritza els seus sentiments religiosos, és un pobre home que no té sensibilitat i el que se sacrifica pel proïsme i aconhorta els

afigits i s'apiada dels que sofreixen, és un home que cerca alguna cosa inconfessable.

Es que no hem pensat mai, que un poble que no té prestígis val molt poca cosa? Cal que ens redimim d'aquest pecat de l'enveja. Això ho diu una dona que no aspira pas a fer-se un prestigi ni a ocupar un càrrec públic. Ho dic sincerament, amb el cor una mica adolorit. No freqüento, com és natural, les penyes polítiques ni literàries, però conec moltes de les seves misèries. La nostra gent és poc efusiva i cordial. Mentre no reconeguem el mèrit dels altres i ajudem els que valen i treballen, mai es podran fer grans coses. L'enveja és potser una de les passions més innobles i baixes. L'home que sent dintre del cor la fiblada de l'enveja, es declara ell mateix impotent, car aquesta passió és filla de la impotència. Certament que quan un vici arriba a l'entranya viva del poble és molt difícil de desarrelar, però si tots féssim un esforç i ens donéssim compte del mal que fem a la nostra terra amb aquesta passió execrable, ens mostrariem més generosos amb els nostres germans. Sí; una mica de generositat és el què ens manca i especialment una mica de respecte a l'obra dels altres. Quanta gent es passa la vida censurant els actes d'altri, i no tenen voluntat per ajudar els que fan obra constructiva. Parlen, critiquen, censuren, però no els demaneu cap esforç ni cap sacrifici. Són els eterns crítics, els que dubten de la bona fe dels altres, i es pensen que tothom és com ells.

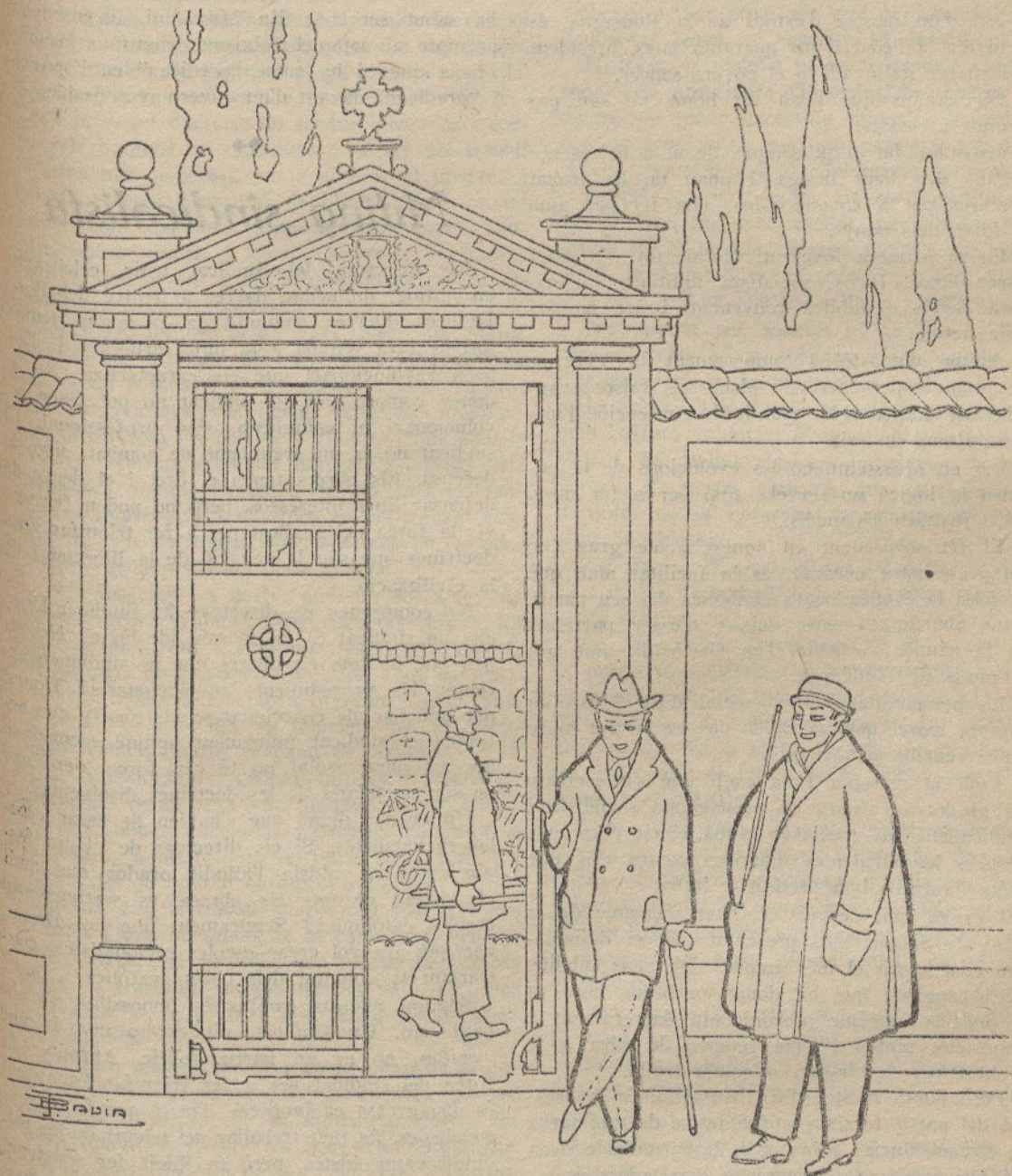
No dieu que treballem per un ideal noble i que no espereu que ningú recompensi el vostre treball, perquè la gent riurà de vosaltres. Encara que passin aquestes coses no hem de deixar, però de lluitar. Que s'espantin els porucs, però no les ànimes fortes. Malgrat la baba dels envejosos i la rialleta feridora dels burletes, seguim el nostre camí, que arribarem a terme si ens guia la llum d'un ideal noble. Si després d'haver treballat tota la vida, els envejosos ens posen damunt del cap una corona d'espines, no ens desencoratgem, car si el món ha estat ingrati amb nosaltres, Déu premiarà les nostres bones obres.

MÀRIA BONSHOMS

Als homes els sap greu que la veritat sigui una cosa tan senzilla; més haurien de pensar que ja els deixa prou feina en aplicar-la pràcticament a la llur utilitat.

UNA NOVA DENOMINACIÓ

- Mira, a aquest el porten cap a Alhucemas!...
- Cap a Alhucemas?
- Sí; ara del cementiri en diuen Alhucemas.

L'HOME DEL DIA

Mussolini

Fill d'un mestre d'estudi de la Romagna, és avui dia, a l'edat d'uns quaranta anys, president del govern italià. Ell és el govern sencer.

Els camins que l'han fet home no són pas camins afressats.

Mussolini ha mirat sempre de fit a fit els objectius dels seus desigs, i quan no ha trobat dreceres per a conquerir-los, s'ha fet pas amb la força dels punys.

En sa primera joventut, féu de tot. Va ésser obrer humil (peó), socialista militant, sindicalista furiós, republicà convençut, i ara monàrquic actiu...

Anima d'apòstol i temperament de guerrer, ha predicat per carrers i places els falsos evangelis de Marx i la grandiosa concepció d'una nova Roma imperial.

Per en Mussolini, en les evolucions de la política la lògica no serveix sinó per a fer nosa. El fi justifica els medis...

El fet sorprenent en aquest home gran (no un gran home encara), és la facilitat amb què es posa la camisa negra simbòlica del seu partit, avui aburgestat, sense deixar d'ésser partidari de la camisa vermella d'en Garibaldi, amb qui té punts de semblança.

La personalitat político-social d'En Mussolini ofereix caires que no caben pas en l'estret marc d'una senzilla semblança.

Amb la mateixa tinta amb què va escriure les arodoroses fulles de propaganda socialista i sindicalista, que cremaven la mà, escriu pocs anys després les virulentes diatribes contra ells, que tants d'estralls han produït a Itàlia.

I és ell qui, després d'actuar d'enemic de la Casa de Savoia, s'ha presentat al rei italianísim com si fos el més amorós dels seus súbdits.

El capgirell que ha donat en breus hores a la política exterior preconitzada darrerament a l'oposició, pinten l'home sempre de cara a la realitat per servir-se'n o combatre-la.

Però l'obra mestre d'En Mussolini és la creació del partit feixista, aprofitant-se de tota mena de circumstàncies, sobretot de la formidable reacció provocada pels comunistes assaltadors de tallers i fàbriques i *desamortitzadors* de propietats rurals. En pocs mesos, quina gran tasca ha fet! I quin esperit més varonil i abnegat ha sabut donar als seus homes! És un cas únic en la història de les revolucions; perquè En Mussolini,

abans de destruir un Estat legal, en creà, dintre d'aqueix mateix estat, un altre capaç de substituir-lo.

Ja en el poder, s'ha revelat el cap dels feixistes, com un home de govern molt expeditiu, potser massa expeditiu...

La implacable realitat, de que tan hàbilment ha sabut servir-se En Mussolini, li ensenyarà prompte al cap del feixisme triomfant la diferència que hi ha entre "predicar" en l'oposició i "predicar" davant d'un govern responsable.

Miting sindicalista

Els directors del Sindicat Unic, celebraren un miting, diumenge darrer al teatre del Bosc. Després d'haver emmudit ja fa algun temps, tornen altra vegada a la lluita arborats de l'esperit revolucionari que els caracteritza. No es donen compte que un sindicat no pot ésser revolucionari ni comunista, sinó professional. El sindicat no és un organisme de combat, sinó de defensa. Els obrers tenen el dret i el deure de defensar llurs intesessos, però no poden fer servir la força del sindicat per a fer triomfar unes doctrines que són la negació de la llibertat i de la civilització.

No comprenen els directors del Sindicat Unic, que un sindicat és un mosaic ideològic? No saben que no tots els obrers que es sindiquen accepten els procediments revolucionaris? Doncs, per què han de coaccionar-se els obrers que accepten el sindicat únicament perquè reconeixen que un obrer isolat no té cap força, però que no són partidaris de les doctrines disolvents?

Un orador digué que s'havien de crear escoles racionalistes. Si els directors de l'Unic fossin catòlics, voldria l'al·ludit orador que amb els diners de tots els obrers, es sostinguessin escoles catòliques? Segurament que no. Doncs, per què ara vol crear escoles racionalistes, contrariant la voluntat dels obrers catòlics?

Seguint aquests camins és impossible que hi hagi pau. Un sindicat, diguem-ho una i cent vegades, no és un partit polític. Aprofitar la força del sindicat per a fer triomfar l'anarquia és una grossa equivocació. Tot el que facin serà endebades. És lícit treballar pel triomf de les reivindicacions justes, però és il·lícit fer servir el sindicat de cobertora per a fer triomfar unes doctrines fracassades arreu del món.

Cal treballar

Quan Déu Nostre Senyor va expulsar Adam del Paradís, va procedir en el càstig paternalment i va donar, a les penes a que el va codemnar, virtut de medicines.

A Adam i a tota la seva descendència ens va imposar la pena del treball, quan ens va dir que ens hauríem de guanyar el pa amb la suor del nostre front; però també va comunicar al treball la virtut d'aliviar les nostres necessitats corporals i també les espirituals; va fer del treball l'arma més poderosa per a obtenir el progrés i perfeccionament natural de l'home, i va concedir-li com una mena d'omnipotència que el sentiment popular expressa dient que voler és poder; ço és, que el qui treballa fermament per a obtenir una cosa, la obtindrà.

Més tard Déu va posar en el treball una major excel·lència. El món del paganisme menyspreava el treball manual i al treballador també. Aristòtil afirmava que uns homes eren tan inferiors als altres com les bèsties a l'home, i que aquells homes inferiors eren per naturalesa esclaus dels superiors, ja que no tenen de raó sinó un sentiment imprecís, i a ells tocaven els treballs materials, com als homes superiors tocaven les ocupacions de la política i de la guerra.

Mes Jesucrist va desfer amb un sol acte tota aquesta teoria vana i falsa, naixent com a fill legal d'un artesà i fent ell mateix d'artesà la major part de la seva vida. Amb això va restituir al treball tota la seva dignitat, i així, amb la seva suor i fatiga, va imprimir per al treballador el més gloriós pergami de noblesa.

La humanitat, en general, no pot resoldre els problemes de la seva vida material sense treballar; té, doncs, necessitat i obligació d'ajupir-se al treball, i, distribuïda la feina entre tots, les necessitats de cada u quedaran satisfetes.

Mirant així el treball en conjunt com una necessitat i una obligació de la comunitat, veurem ben clarament el perjudici que resulta de que alguns no treballin, ja que llavors ve a ser més carregosa la feina dels que tenen de treballar forçosament.

En això mateix venim a parar quan de la societat se n'apodera el luxe o el vici, perquè una part important de la humanitat desvia les seves activitats envers les indústries explotadores de les misèries i de les fragilitats humanes, essent tal cosa encara pitjor que si s'estés sense fer res, perquè el mal que d'aquí en ve és doblat, doncs els que fan aquest treball inútil i perjudicial fan més greu la situació dels que veritablement treballen, i, demés, inciten tota la

humanitat a crear-se necessitats noves, gravoses i immorals.

Idèntiques perturbacions econòmiques porten els desordres públics i rebelions contra les autoritats, les conseqüències dels quals són pertorbar als que treballen i apartar del treball, per un cantó, als homes, que prenen l'ofici de revolucionaris, i, per altre, als que per manament de l'autoritat tenen de reprimir el desordre.

Hi ha en la societat un nucli important de persones que, posseïdors d'hisendes, de gèneres o de diners, no tenen necessitat material de treballar per a viure i estan, per tant, exposats a la tentació de desentendre's de l'obligació de treballar.

També aquests, segons les seves aptituds, tenen de treballar per caritat, per alleugerir als demés de la pesada càrrega que els cau al damunt, participant en la part de fatiga que els pertoca i evitant l'escàndol de la peresa.

Precisament per aquests hi ha llocs i feines ben indicades en la societat, i són aquells llocs i aquelles feines que no troben retribució, o per mala organització social o perquè es compta ja amb l'esforç voluntari d'alguns. Moltes obres socials i de caritat esperen i reclamen la col·laboració d'aquestes persones que es troben deslliurades de la necessitat apremiant de buscar el pa de cada dia.

Per altra part, uns i altres i tots tenen necessitat moral de treballar, perquè sense treball no hi ha virtut.

No és possible la recerca de la virtut i de la perfecció cristianes si no prenem per fonament una vida de treball que estigui ben lluny de la peresa i de l'ociositat, que ja diu saviament el poble que és la mare de tots els vicis, i com mare de vicis és també mare d'enfermetats corporals i espirituals.

Així veiem com l'ociositat enterboleix l'entendiment del qui s'hi entrega de vegades fins l'idiotisme, acovardeix i arronça de dia en dia la voluntat, excita les aprensions fantàstiques i les manies i les rareses de caràcter, i pot arribar a convertir un home en un malalt, en un idiota o en un boig.

Voleu mirar la virtut com una planta que té de créixer, florir i granar?

Doncs el treball és l'aigua que la rega, sense la qual la planta de la virtut s'asseca i es colltorça.

Us plau millor considerar la virtut com una flama de farga que ens encén i ens purifica? Doncs el treball és el vent que l'abrandia i l'alimenta, sense el qual la flamarada de la virtut restaria somorta i asfixiada.

Us imagineu la virtut com una llum clara que, sortida de l'ànima, amara i matisa les nostres

obres? Doncs el treball és l'atmosfera diàfana en el que aquesta llum brilla i es propaga, i l'ociositat és una boira espessa que l'eclipsa i ofega.

El treball de moltes hores diàries lastra el pensament volador i ferma la imaginació boja, perquè no traspassin les fronteres de la caritat, de la serietat i de la puresa; frena la llengua capritxosa, que tira vers la murmuració i la vanitat; encarrila les obres pels carrils del deure; reparteix saviament i ordenadament les obres del dia, absorbint-les quasi totes i no deixant lloc ni temps per pecar.

Digueu-me, pel contrari, quin efecte us faria i quin crèdit us mereixeria una persona que tingués certes habituds religioses, però a la que vegéssiu hores i hores en tertúlies o casinos; hores i hores sentada al voltant de la taula de tresillo o manejant el tac del billar; hores i hores en lectures fútils, entretingudes i recreatives. Es de creure que no us fariéu pas il·lusions respecte de la seva virtut.

Les pràctiques religioses que alcen nostre cor a Déu són, per cert, excel·lentíssimes i ineludibles; però sense comptar amb moltes hores de treball diari, no donarien continuïtat a la pietat, ni transcendirien al conjunt de la vida de l'home.

En canvi, a qui treballa, ben poc li ha de costar la virtut, doncs el treball ja hi posa per ell tot sol gairebé tota la matèria de que la virtut s'alimenta; no li falta sinó sobrenaturalitzar les obres ordinàries que el treball li imposa amb la intenció de complir en allò la voluntat de Déu.

Aquest treball, fet així com deu un cristià, no solament guanya el pa de la família, sinó que és, demés, una font abundosa de pau en la família i en la societat i de goig de l'esperit, venint a constituir una relativa felicitat. Fins el mateix cansament del treball no és pas un mal, ans bé, reclamant per al descans i per a la vida de família les obres sobrees en aparta de la vida mundana i de les diversions perilloses.

El trobar-se en situació de tenir de treballar per necessitat no és, doncs, una desgràcia, sinó una sort, una gràcia que Déu ens fa, per la qual li devem mercès especials, perquè és una gràcia que simplifica meravellosament la nostra vida i resol radicalment el problema de la nostra perfecció i salvació.

Tot això ens porta a mirar el treball obligat o voluntari a que ens entreguem, no solament com una manera de guanyar-se la vida, sinó com una vocació, com un estat, al qual Déu Nostre Senyor ens ha cridat per a servir-lo, vocació que havem de complir amb goig i amb amor i amb entusiasme, mirant de sobresortir en la feina i ofici nostres, no per vanitat, sinó per acreditar la virtut.

De públic es diu, i és moltes vegades veritat,

que les persones piadoses són mandroses en el treball i de poca empena en els negocis. No és pas vera pietat la que ens porta a aquest deixament que als ulls de la gent la desacredita. La pietat veritable ens ha de portar a la perfecció, i, certament, ni la mandra ni la deixadesa són elements de perfecció.

La gent fuig instintivament de treballar; no ha meditat tota la saviesa i misericòrdia de la llei del treball, no ha après de mirar-lo com un amic, no el vol acceptar de bon grat. Les qüestions socials giren gairebé totes al voltant del desig de no treballar; les lluites polítiques van encaminades, una bona part, a obtenir beneficis sense treballar; l'afició a les loteries i a certes indústries i professions que exploten les misèries del públic ve alimentada pel desig de tenir fortuna sense treballar gens o treballant el menys possible. Manifestacions són també de la peresa la usura, el furt i tots els sistemes, alguns d'ells enginyosos, de pendre els béns dels altres sense prestar cap servei a la societat.

Balmes posa també entre les manifestacions de peresa el delit de mudar continuament de feina o d'ofici.

Cert que hem nascut per a descansar; cert és que el nostre fi últim és el repòs etern en braços de Déu; però no és menys cert que aquest repòs se'l guanyen els que treballen, i no és pas en aquesta vida el nostre estat de definitiu descans, sinó temps de lluita i de fadiga que s'acabarà quan Déu vulgui.

Si de bona gana ens abracem amb el treball, farem a la fi un descobriment interessant: el de que el treball és cosa no sols soportable, sinó també agradable. És com un amic, una mica seriós i de cara severa, que de primer antuvi predispone en contra seu, emperò un cop tractat i conegut a fons ens dona hores felices i delícioses, i, ademés, és amb nosaltres generós a més no poder, que no ens regateja res del que se li demana; doncs dona diners a qui li demana diners, dona tranquil·litat a qui demana tranquil·litat, i dona virtut a qui li demana virtut.

Verament l'ànima del que treballa n'heu profit (Prov. XXI-26).

Verament el que treballa en cristià, el que sap abraçar-se amb la creu del treball com manera d'imitar i seguir a Jesucrist, experimenta la veritat d'aquelles paraules del Mestre: "Veniu a mi els que trebal·leu i porteu una vida pesada, que Jo us refaré" (Matth., II-28).

Verament les seves raons tenia Sant Pau quan encarant-se amb els fidels del seu temps, amb decisió i severitat els deia: "Qui no vulgui treballar, que tampoc mengi" (2 Thessalis, III, 10).

JAUME RAVENTOS

D'ací i d'allà

El general Arlegui s'ha traslladat a Madrid. Els diaris parlen de la seva arribada i publiquen les declaracions que ha fet aquell personatge. Això no té res de particular. El fet graciós fou que la premsa de la cort publicàs unes declaracions de l'Arlegui unes setmanes abans d'arribar-hi. Encara la gent dubtarà dels avenços de la telepatia. Els periodistes madrilenys varen entreviuar al discutit general que fins fa poc es trobava a Barcelona, de Madrid estant, i li varen fer dir el què ells volien.

Així s'escriu la història.

El governador ha prohibit que a les sales de joc hi entrin els nois i les dones.

Ho trobem molt encertat. Però no podria també prohibir l'entrada als homes que es juguen la setmanada i arruïnen la família i als que perden la fortuna?

En Lerroux ha declarat que es proposa reorganitzar el partit radical. No sabem com s'ho farà per a reorganitzar una cosa que no existeix. Creu el senyor Lerroux que els pocs amics que li resten, el seguiran si els parla tal com ho va fer a Canàries? I si els diu altra vegada aquelles coses tan fortes que tan entusiasmen els que anaven a fer *meriendas* a la muntanya del Coll, que diran els canaris que li volen regalar l'acta de diputat? Parlarà en radical a Barcelona i en consesvador a Canàries? Qui sap! El senyor Lerroux te prou... tranquil·litat per ballar al so que més li convingui.

Els representants del Sindicat Unic varen celebrar un miting diumenge darrer.

Un dels oradors va dir que estaven on sempre havien estat. Tenen molta poca memòria. Que rumiïn una mica, i veuran com no sempre han estat damunt les taules d'un escenari.

Ha deixat de publicar-se l'orgue comunista francès *L'Internationale*.

L'altre diari comunista de França, famós per cert, *L'Humanité*, ja comença a badallar, i no de tip, certament.

A Itàlia s'ha desfet el partit comunista, per por als feixistes triomfants.

A Rússia desfan els comunistes per ses pròpies mans i ses pròpies obres. Ara Rússia torna a gaudir del dret de propietat.

Es veu que va seguint el mateix camí que la forma poètica, "llamada a desaparèixer". Sinó que encara n'hi ha per estona de les dos coses...

El Consell d'Instrucció Pública demana al Govern, per mitjà d'una proposta del senyor Cosío, un inspector per cada 25 escoles amb el fi d'arribar a que cada 10 escoles en tinguin un. Total final: *deu mil inspectors* que no faran res més que cobrar. Al sou de 5.000 pessetes cada u, alleugeriran al Tresor de la càrrega de 50 milions.

Una petitesa!

Posat a demanar el C. I. P. no sabem per què no ha demanat un inspector per cada escola. Compte rodó.

Els russos han tornat als polonesos 1,370 camions, que ocuparen un tren de càrrega de trenta vagon.

Quina campaneria per a tocar a mort quan els Soviets es decideixin a anar al Canyet!

Cosa que no està tan lluny com sembla.

En Romanones en el seu discurs darrer ha dit que en lloc de suprimir empleats, com està disposat per la llei, en pocs anys ha augmentat el nombre en més de cinc mil.

I qui paga, prou que se sap: el país contribuïent.

ACABA DE SORTIR

PER LA MORAL DE CATALUNYA

CONTRA EL JOC

I EL

PACTE AMB EL JOC

per R. RUCABADO

Volum de 212 pàgines

Preu: 3'50 pessetes

Pot demanar-se a l'Administració de CATALUNYA SOCIAL

Noticiari

ESPANYA

—Un periòdic que es publica a la nostra ciutat, portaven d'una organització obrera, es permet comentar en forma despectiva i injuriosa el criteri sustentat sobre sindicació per un dels nostres estimats redactors.

Nosaltres no el defensarem, car ja té bona ploma per a fer-ho, ni contestarem les insídies que ens adreça l'afudit periòdic.

Sàpiga l'articulista que nosaltres mai abandonem la nostra actitud serena i imparcial i que per molt grans que siguin les seves injúries, sabrem romandre tranquils i serens.

Podrà ésser encertat o no el criteri del nostre estimat company sobre el sindicalisme, però la seva obra d'apostolat és avalada per una actuació noble i honradíssima i altament cristiana. Això tenen el dret de saber-ho els que de tan fer servir l'arma de la injúria han arribat a oscar-la.

—El Círcol d'Estudis de la Casa de l'Estudiant, de Madrid, va eixamplant el seu temari i porta una vida acadèmica-social plena d'interès.

—A la Borsa de Treball de l'Indústria Textil de Catalunya (Clarís, 25) està oberta l'inscripció de personal apte per als càrrecs de Paradors, Contramestres i ajudants de les fàbriques de teixits.

Aquesta Borsa porta col·locats centenars d'obrers.

—S'ha inaugurat el Curs d'Infermeres del Montepiù de Santa Madrona, ocupant la presidència del solemni acte l'Excm. senyor Albó a qui tan deu aqueixa incomparable institució benèfica-social-obrera. L'acte no es limità a una solemne sessió inaugural. El doctor Forcada Gelabert va donar acte seguit una interessant conferència per a totes les infermeres.

—L'Associació General d'Agricultors ha dirigit al ministre de Foment una instància cridant l'atenció sobre la greu crisi que travessa l'agricultura cerealista per la depreciació que sofreix aquest producte en tots els mercats.

Consideren que el Govern hi ha d'intervenir per tal de protegir la producció bladera contra la cobdícia dels intermediaris que es fan rics a costa dels productors.

Anuncien que, per a tractar d'aquest assumpte, aviat se celebrarà a Madrid algun acte important, a l'Associació General d'Agricultors d'Espanya, a requeriments de nombroses corporacions agrícoles oficials i lliures, de diverses regions espanyoles.

Al mateix temps es veurà en el dit acte la manera de portar a la pràctica una acció de conjunt en tot ço que es pertany a la campanya que cal realitzar per a l'extinció de la llagosta, que l'últim any ha constituït un veritable flagell en una gran part del territori espanyol, i cal, aquest any, intensificar la campanya al fi d'evitar que es repeteixi l'estrall en collita venidora.

ESTRANGER

—Grups de jueus procedents dels Estats Units i d'Europa han proposat al Govern mexicà la colonització de vastes regions agrícoles.

—La minva del socialisme va seguint amb moviment ràpidament accelerat. A Turin, de 36 mil obrers que integraven el ram de metal·lúrgia, n'han marxat 20.000. Es continuarà...

—La nova nació de Xeco-Eslovàquia conté més de 150.000 gimnastes catòlics associats, constituint una formidable associació rublerta d'esperances.

—Els Estats Units van a derogar la famosa llei contra la immigració, que ha sigut d'efectes danyosos per a moltes indústries ianquis, especialment per a l'agrícola. Falten braços allí.

—La petita república del Paraguai ha instituit escoles agrícoles pràctiques en les colònies de l'Estat, creant al mateix temps un Banc agrícola.

—A Bolívia es queixen del sobrant d'immigració que tot ho envaeix i ompla de gent, provocant conflictes seriosos.

—El Partit Popular de Baviera ha celebrat un interessant Congrés que ha marcat la seva orientació cap a les organitzacions cooperatives. Demés ha iniciat la campanya per a la modificació de la Constitució en sentit federatiu.

—El president del consell de la Societat de les Nacions ha dirigit una comunicació a tots els governs invitant-los a la reducció d'armaments.

—Els catòlics anglesos es reuniren a Manchester invitats per la "Societat de la Veritat Catòlica".

L'assemblea revestí vera importància i posà bé de manifest l'embranzida que ha pres a Anglaterra la propaganda religiosa-social.

—Els ianquis han batut ço que és diu el *record* en l'atur forçós obrer. S'apropen allí a dos milions els obrers parats. A Alemanya passen de 1.400.000 i a Anglaterra de 800.000. A França solament n'hi ha uns 75.000.

—La C. G. T. Italiana i altres grans entitats obreres s'han posat d'acord amb En Mussolini respecte la nova política oficial obrera.

Obra de gran interès:

Los Tribunales para niños

EL TRIBUNAL PARA NIÑOS EN BARCELONA
Y SU ACTUACIÓN EN EL PRIMER SEMESTRE
— DE FUNCIONAMIENTO —

PER

Ramon Albó i Martí

President de dit Tribunal

amb un pròleg de

Avelí Montero Rios i Villegas

Autor de la llei de Tribunals per a nens

PREU: 10 Pessetes

EL PRODUCTE ES DESTINA A INSTITUCIONS PROTECTORES DE LA INFANCIA

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabelo, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canaries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

fol

304(05)(96.71) Cor.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Acadèmia Cots

FUNDADA EN 1879

Carrer dels Arcs, n.º 7, pral. (Travessia de Plaça Sta. Ana a Plaça Nova)

CENTRE D'ENSENYAMENT ESSENCIALMENT PRÀCTIC, DE COMERÇ

Reforma de lletra.—Ortografia.—Correspondència comercial.—Documentació.—Pràctiques d'escriptori.—*Mecanografia*.—Càlcul mercantil i Teneduria de Llibres per partida doble, aplicats a tota classe d'empreses incloues la *Banca* i la *Borsa*.—El Títol de Tenedor de Llibres, previs exàmens per perits i professors mercantils.—*Classes especials per a senyoretas*.—Practical of Schoel Languages (Llengües vives) per professors estrangers i per mètodes moderns purament pràctics.—Taqüigrafia.—Geografia comercial.—Llenguàfons.

FRANQUEO CONCERTADO

Ateneu A.º G.—Eduard Granados, 30; Barcelona